

tidigt: at lære hinandens sprog og samarbejde på mange andre områder, hvor man på nordisk plan så at sige kunne komme hinanden ved i øjenhøjde og måske lidt mindre på de bonede gulve. Prøv f.eks. at gå ud på gaden og spørg folk, om de ved, hvad Nordisk Råd foretager sig. Det aner de simpelt hen ikke et kuk om.

Dansk Folkeparti mener, at der må sadles om, hvis det nordiske samarbejde meningsfyldt skal kunne overleve, og det ønsker Dansk Folkeparti at det skal.

Det er som bekendt Nordisk Ministerråd, der overordnet blander kortene og sætter trumf på. Men ikke mindst efter den danske euroafstemning må de danske ministre da indse, at de ikke repræsenterer flertallet i den danske befolkning i deres nordiske EU-integrationsbestrebelse. Den klare melding håber jeg at ministeren tager med til de kommende ministerrådsmøder i forbindelse med Nordisk Råds kommende session.

Euroskeptikken breder sig jo som bekendt også i de andre nordiske lande, måske lige bortset fra Finland. Så mon ikke Nordisk Råd skal holde op med at læne sig tættere og tættere op ad Den Europæiske Union og i stedet for koncentrere alle kræfterne på det helt basale, nemlig de jordnære relationer mellem de nordiske lande. Ellers frygter Dansk Folkeparti, at Nordisk Råd vil fare vild i EU's mange og lange korridorer og dermed begå kollektivt selvmord som følge af, at Nordisk Råd fjerner sig mere og mere fra de nordiske borgere, som de er valgt til at repræsentere.

Set på den baggrund bliver den kommende session i Reykjavík utrolig spændende, for dér skal vismandsrapporten »Norden 2000 – Öppet för världens vindar« debatteres og dermed også debatten – jeg oversætter til dansk nu – om, hvorvidt verdens EU-vinde skal blæse så kraftigt, at de er medvirkende til at kuldsejle den nordiske skude.

Vibeke Peschardt (RV):

Nu skal jeg jo ikke bruge mit indlæg her til at gå i rette med fru Aase D. Madsen, for hun har jo lov til at mene nøjagtig, hvad hun vil. Men jeg kunne i virkeligheden have lyst til at starte med bare at slå fast, at jeg overhovedet ikke er enig i hendes synspunkter, og hun burde have haft en stribe korte bemærkninger til det her. Men det vil jeg spare både hende og salen for.

Det her handler om en af de mest – synes jeg – fyldige redegørelser, vi har fået fra samarbejdsministeren i mange år. Den er, som det

også er blevet sagt før, et tilbageblik på år 2000 over, hvad det danske formandskab for de nordiske ministerråd, altså de forskellige ministerråd, der sidder på forskellige områder, har udvirket i det år, der er gået, og hvordan Nordisk Råd – altså de 87 parlamentarikere fra hver deres politiske platform i rådet – har forsøgt at påvirke og udvikle politik på nordisk plan inden for de forskellige søjler: Norden, nærområderne og EU.

Man kunne i virkeligheden lige så godt stille spørgsmålet med udgangspunkt i redegørelsen: Hvordan går det egentlig med det nordiske samarbejde? Og efter min opfattelse – og jeg har nu snart siddet der i 6 år – går det faktisk godt. Det går rigtig godt, og det synes jeg alle de rapporter, vi har fået tilsendt i årets løb, viser.

Der foregår en masse i Nordisk Råd, som parlamentarikerne aldrig ser. Det foregår på embedsmandsplan. Det foregår decentralt i staterne. Det kan man jo se, hvis man kigger ned over budgetterne. Og det, at vi har et fælles værdigrundlag i de nordiske lande, gør jo, at det i virkeligheden let glider ind i hverdagen, uden at nogen egentlig får øje på, hvad der foregår. Man kan ikke alene bedømme Nordisk Råd ud fra, hvad der foregår i den parlamentariske forsamling, og det er jo selvfølgelig ofte det, parlamentarikere gør.

Jeg tror, det var Anker Jørgensen, der sagde det en gang – nu har jeg jo selvfølgelig nok ikke fået det papir med herop, det var jo kedeligt – men han sagde et eller andet om, at det nordiske samarbejde var usynligt på en eller anden måde; at der ikke er nogen problemer i det, og derfor er der ikke nogen, der rigtig interesserer sig for det.

Og når vi kigger på den pressedækning, man får på, hvad der foregår i Nordisk Råd, må man jo også sige, at det er ganske lidt. Men jeg er overbevist om – jeg kender det f.eks. fra miljøområdet – at ganske stille arbejder de nordiske ministre på forskellige punkter sammen, og det er til nytte for alle borgere i de lande.

Så vil jeg kommentere to af de mange rapporter, vi har fået, og som dette formandskab har lavet. Den ene er budgetanalysen, den, der hedder »Budget 2000«, og den anden er vismandsrapporten.

Der står her foran i budgetanalysen tolv punkter, og jeg vil sådan set tage dem næsten ét for ét, for jeg er næsten enig i dem alle sammen. Men indledningsvis vil jeg sige, at da rapporten blev præsenteret i Stockholm her en gang i for-